

telet volt, amelyen az énekkar tízéves fennállását ünnepeltük. D. Ordass Lajos püspök úr hirdette az ígét, s ez volt utolsó istentiszteleti szolgálata mint püspöknek. Az alkalmon Trajtler Gábor orgonált és én vezényeltem az ének- és zenekart.

F.G.: Hogyan épült be az énekkar szolgálata a gyülekezet istentiszteleti életébe?

B.I.: Énekkarunk szolgálatának elsődleges céljaul természetesen az istentiszteleteken való közreműködést tekintettük. A nagy ünnepeken kívül általában havi két alkalommal énekeltünk. Ezen kívül tavaszi-őszi zenés áhítatokat tartottunk a templomunkban. Számos alkalommal hívtak meg más gyülekezetbe és szívesen vettünk részt ökumenikus rendezvényeken is. Kedves esemény volt, amikor 1956. május 6-án a budavári, Bécsikapu téri templomban ősbemutatóként elsőnek szólaltathattuk meg Gárdonyi Zoltán: „Énekeljete az Úrnak!” című díjnyertes művét. A budai evangélikus egyházmegye Várady Lajos esperes javaslatára kórusmű-pályázatot írt ki. Szép próbálkozásoknak bizonyultak ezek. Azért, ha kórusunk fénykoráról emlékezem, nem hallgathatom el, hogy a pest-erzsébeti gyülekezet lelkésze abban az időben a bátyám, Bencze Imre — a későbbi kelenföldi lelkész — volt, akitől mint muzsikustól is sok segítséget kaptam.

F.G.: Az énekkar vezetését ma Janecskóné Surányi Hajnalka látja el. Pista bácsi továbbra is szolgál az orgonánál. Hogyan fogalmazná meg kántori szolgálata vezérgondolatát?

B.I.: Sajnos, éveken keresztül csak alkalmi kórusunk volt, de örömeinkre néhány esztendeje sikerült Hajnalkának újra egy kis kamarakórust összehoznia. A kórus nagyrészt zeneértő illetve hivatásos muzsikusból áll, jómagam is énekelek benne, mert az éneklés mindig örömet jelent. S amíg az Isten engedi, megszokott kis orgonánkat is megszólaltatom. Most is havonta két alkalommal szolgálunk komoly énekari művekkel, míg a lelkes ifjúsági csoport a manapság divatos könnyűzenei énekeket szólaltatja meg.

Luther Márton gondolatai jutnak eszembe: „A muzsika a búskomor emberek legjobb vigasztalja; a szívet megbékélteti, megújítja, felüdíti. A muzsika magában is tanítómester és fél tisztesség, mert az emberek szelídebbek, nyájasabbak, erkölcsösebbek és okosabbak lesznek tőle.” Ezért hát az én vezérgondolatom egyházzenei munkámban: szolgáljunk hűséggel az Úrnak értékes muzsikával és a képességeinkhez mérten mindig a legjobbat nyújtjuk a gyülekezet épülésére!

F.G.: Köszönöm a beszélgetést.

Finta Gergely

Nyári kántorképző tanfolyamok Fóton

Az idei nyáron is három bentlakásos kántorképző tanfolyamot tartottunk Fóton, egy kéthetest és két háromhetest.

Egy-egy tanfolyamon valamivel több mint ötven fiatal gyűlt össze: diákok és tanáraik. Több évtizedes tapasztalatunk, hogy az ilyen táborszerű forma nagyon jól megteremti az egyensúlyt a lelki és a zenei tevékenységek között. Hiszen célunk is kettős: előrehaladni a zenei tanulmányokban, gyakorolni,

amennyit csak lehet, gyarapítani a megismert ének- és kórusanyagot, ugyanakkor megerősödni az elhívásban. Így alkotnak egységet a tanórák s az áhítatok, a baráti beszélgetések s az énekkari vendégszereplések, a zenei versenyek, vizsgák, s a közös úrvacsoravétel. Az is fontos, hogy a táborok viszonylag hosszúak, nem csak egy élménydús hétvégét töltünk együtt; a tizenöt-húsznapos feszes munkarend súlyt ad e munkának, hitelét növeli, és ébreszti az igényt az évközi folytatásra: az évközi bejárásos tanfolyamra, a havonkénti kóruspróbákra és kinek-kinek a saját gyülekezetében végzett szolgálatokra.

Az idei tanfolyamok már rendszeressé tették a *Protestáns Graduál* (Ferenczi Ilona összeállítása) használatát is az esti vesperákon. Bebizonyosodott, hogy a közös imádság ezen formája nem lesz idegen a mai fiatalok számára sem. Remélhetjük, hogy amint a ritmikus koráléneklés elterjedésében a nyolcvanas évek elején, úgy a zsoldáros istentisztelet szélesebb megismertetésében is úttörő szerepet vállalhatnak most a főtí tanfolyamok résztvevői. Az is egyértelművé vált, hogy érdemes lesz a hivatalos énekeskönyv mellé bevezetni egy még több zsoldárt tartalmazó evangelikus zsolozsmáskönyvet is.

Ökumenikus kapcsolataink is megerősödtek idén: éltünk a római katolikus testvérek által felkínált lehetőségekkel, részt vettünk több, általam szervezett hangversenyen, s énekelhettünk is különlegesen szép templomukban. A helyi református gyülekezet pedig tanfolyamzáró ünnepi istentiszteleteinkre engedte át templomát, hiszen az evangelikus templom éppen komoly felújítás alatt áll. Köszönetet mondunk nekik e helyről is: a tökéletes akusztikájú épület, jól karbantartott, igényes orgonájával biztosította a tárgyi feltételeket, szeretetteljes fogadtatásuk, alkalmazkodó gondoskodásuk pedig erősítette a protestáns egyházak közötti testvériséget.

Bence Gábor

Zenei tábor Nagyvelegen

1997. július 14-től 19-ig zenei tábor volt Nagyvelegen. Fejér megyében idén immár tizenkettedszer került sor ilyen tábor megrendezésére, viszont idén rendhagyó módon két egyházmegyéből is —Veszprémből és Fejér-Komáromból— voltak résztvevők. Igaz, ez a tábor eredetileg a 16 évnél idősebb korosztálynak volt meghirdetve, de a 16 év alatti korosztály nagyobb létszámban képviseltette magát. A tábor tanárai *Pintérné Fürt Judit*, *Stanka Erika*, *Nyíró Gábor* s —az első két napon— *Finta Gergely* voltak. Az áhítatokat *Pintér Mihály* várpalotai evangelikus lelkész tartotta. A reggeli és esti elcsendesedés mellett déli áhítatot is tartottunk. Ezeknek az alkalmaknak újdonságát az énekelt liturgikus keret adta. Maga a tábor *Nyíró Gábor* orgonahangversenyével kezdődött, amit egy játékos ismerkedési est követett. Másnap aztán el is kezdődött a munka. Minden nap volt hangszeres óra, énekkar, zsoldártanulás és gitáros éneklés. Hangszernek lehetett választani harmóniumot, furulyát, gitárt és orgonát. A kissé tömör napirend ellenére természetesen mindig maradt idő a játékokra is.